

LBRIS

We know
books

Ioana Precup

ULTRA

Am un vis. Și e ULTRA!

STORY CRAFT
P U B L I S H I N G

PROLOG

Este trecut de zece noaptea, dar întunericul nu s-a lăsat de multă vreme. Vara, aici în Suedia, soarele apune târziu și răsare foarte devreme. De fapt, sunt doar vreo patru ore de noapte. Drumul este pustiu, luminat doar de farurile autorulotei pe care o conduce Andreea la câțiva metri în spatele meu, iar micul orașel Trosa tot nu se zărește. Stau ghemuită de spate, aplecată peste ghidonul bicicletei, cu capul aproape sprijinit pe brațe. Tremur continuu atât de tare, încât nu mai pot să-mi țin echilibrul pe bicicletă.

Cu degetele chinuite de mii de furnicături, încleștate în amortăală pe ghidonul negru din carbon, apăs manetele subțiri ale frânelor. Mișc în lateral piciorul drept, se aude clinchetul metalic al pedalei și îmi eliberez piciorul. Ating cu talpa dură a pantofului asfaltul zgrunțuros. Mă opresc. Îmi eliberez din cealaltă pedală și piciorul stâng. Rămân

aplecată pe ghidon, cu coatele sprijinite în aerobare¹ și fruntea grea în palme. Nu sunt în stare să mă îndrept și să mă desprind de bicicletă.

Încerc să-mi imaginez cum mă las pe piciorul stâng, în timp ce dreptul face o rotire prin aer, în spate, deasupra șeii și vine lângă celălalt. Dar nu mă mișc nici măcar un milimetru. Sunt paralizată și mă folosesc de bicicletă să-mi mențin echilibrul precar.

Aud în spatele meu motorul mașinii oprindu-se. Zgomotul frânei de mână trase îmi este atât de cunoscut, dar acum îmi zgârie timpanele. O ușă se trântește greu și pașii oboseți ai Andreei se apropie de mine. Pune mâna pe spatele meu fără să scoată un cuvânt.

Cu ochii închiși și fruntea căzută în palme, încerc să articulez printre frisoane insuportabile:

“Nu mai pot! Vreau doar să dorm! Îmi este foarte frig!”

“Ia bluza asta pe tine. Hai, Ioana, că mai avem puțin. Poți!” Vorbele ei sună ca prin ceață.

Ridic cu greu capul, deschid ochii și mă întorc pe jumătate către ea. Andreea este în tricoul bleumarin cu trei dungii galbene, deasupra cărora scrie mare: *UltraTri Sweden*. Are în mână hanoracul meu gri, din bumbac, cu glugă și fermoar, pe care obișnuiesc să-l port în jurul autorolotei când sunt în camping.

“Deci nu e frig, de fapt,” spun cu voce sfârșită mai mult

1 ghidon special folosit pe bicicletele de triatlon și contratimp, care conferă ciclistului o poziție aproape culcată peste bicicletă, cu mâinile întinse în față, cu scopul de a spori aerodinamicitatea.

pentru mine.

“Trebuie să pedalezi și te vei încălzi,” continuă Andreea.

O picătură de adrenalină mi se prelinge în corp, suficient cât să mă facă să mă îndrept. Cu o mișcare robotică iau din mâna ei hanoracul pe care mi-l tot întinde să-l îmbrac.

“Asta nu e bluza de bicicletă.” Vorbele îmi ies aspru în liniștea nopții și îmi dau seama prea târziu că, în niciun caz, nu e un moment bun să îi reproșez ceva.

“Nu contează,” vine repede răspunsul. Vocea Andreei este calmă, deși trădează oboseală. “Totul e să mergi mai departe. Pedalează. Te vei încălzi,” încearcă să mă convingă să urc din nou pe bicicletă.

“Pe dracu’! Prind viteză, bate și mai tare vântul și îmi este îngrozitor de frig!” mă răstesc fără sens. “Tu nu vezi că tremur cu tot cu bicicleta asta? Nu o mai suport! De două zile a devenit o prelungire a corpului meu. A ajuns să facă atât de mult parte din mine, că aseară, după cei peste 200 de kilometri de la Gottskar la Husqvarna, am vrut să o iau în pat. Acum nu vreau să o mai văd!” rostesc cuvintele cu voce tare.

“Mai ai doar patru kilometri. Ai făcut deja 316. Mai ai puțin!” își continuă Andreea pledoaria.

“Mai am șase. Crezi că mă păcălești? Știi exact unde sunt! Am ajuns să număr kilometru după kilometru, de vreo douăzeci încoace, de când a început să apună soarele. Nu se mai termină drumul ăsta!”

Picătura de adrenalină devine un tsunami care îmi inundă tot corpul. Mica noastră ceartă, nervii întinși la

maximum din cauza oboselii care mă stăpânește peste limita de toleranță și logică, mă animă și uit de tremurat. *Cum e și cu corpul ăsta controlat de minte*, caut repede o explicație care să mă ajute să găsesc ultimele puseuri de voință ce ar trebui să mă ducă până la Trosa.

Iau hanoracul pe mine, îmi fixează pantoful stâng în pedală, apăs și mă ridic în șa, în timp ce mă prind și cu celălalt picior de bicicletă. Mă aplec peste ghidon încercând să las cât mai puțin aer să mă atingă. *Iar suntem una*, nu îmi pot reține cinismul.

Pedalez. Aerul devine tot mai rece, îmi pătrunde prin piele precum milioane de ace de gheață. Mușchii epuizați mi se încordează parcă electrocuțați. Tot corpul îmi este rigid, ca un bloc de beton așezat pe o minunată bicicletă de carbon, care cântărește puțin peste șapte kilograme. Tremur din nou și, odată cu mine, și bicicleta.

Verific micul ecran luminat al ciclocomputerului Garmin montat pe ghidon. *Am mai parcurs un kilometru.*

Învârt fiecare pedală de parcă aș învăța să învârti întregul univers.

Încerc să nu mă gândesc la nimic, calculele – de timp, viteză, distanță – nu mă mai ajută. Oricum n-am fost vreodată bună la matematică. Țin minte cifre și încerc să le calculez doar pentru că îmi dau atâta bătaie de cap, încât mai uit de durere. Dar acum, orice cifră diferită de zero mi se pare o infinitate.

Drumul șerpuiește în urcări și coborâri vălurite. Rollercoaster. Așa sunt toate drumurile în Suedia. Viteza obținută în coborâre este insuficientă să mă propulseze în inerție pe

urcare. Întunericul este din ce în ce mai greu. Câmpul de lumină pe care îl fac farurile autorulotei din spatele meu este din ce în ce mai îngust și mai slab. În fața mea, drumul se ridică și arată precum Everestul care se unește cu cerul negru lipsit de lună și stele. Mi se pune un nod în stomac. Orice respirație îmi ustură plămâni. Inima parcă a uitat să mai bată. Cu brațele tremurând ca două crengi bătute de vânt, mă ridic sfârșită din aerobare. Piciorul drept face o mișcare ușor rotită și se desprinde din pedală fără să-i fi dat vreo comandă intenționată. Apăs instinctiv frânele și mă opresc. Cu un ultim strop de putere, mă dau jos de pe bicicletă și mă îndrept spre câmpul care se întinde negru lângă drum. Îmi este somn, extrem de frig și tremur complet necontrolat și dureros.

Totul strigă în capul meu *Stop! Asta ți-e limita acum!*

Las bicicleta culcată la marginea drumului. Mă ghemuiesc și mă culc și eu pe jos, lângă ea.

Bulgări de pământ mă înjunghie în carne. Tot corpul se zbate sub spasme necontrolate. Zeci de frisoane trec prin mine precum electroșocurile, lăsându-mă inertă. Mirosul reavăn îmi zgârie nările deschise să absoarbă tot mai mult aer. Întunericul se lasă greu peste mine, ca o pătură imensă din lână tăbăcită, care mă apasă ținându-mă în groapa formată de propriu-mi corp. Vântul se învârtă ca un dans al morții printre frunzele înalte de ovăz, care acum se aud ca o încheștare de lănci. Inima îmi bubuie precum tobele vikingilor. Respir greu, încercând să înăbuș senzația de greață care îmi înaintea până în gât. Mă scufund și încep

să cobor printre rădăcini care îmi zgârie umerii. Încerc să mă agăț cu mâinile de ele, dar se rup în timp ce eu cad tot mai adânc. Mă izbesc violent cu spatele de ceea ce pare a fi sfârșitul văgăunii. Respirația mi se liniștește, inima nu îmi mai sparge pieptul. Brațele îmi cad moi pe lângă corp.

În jurul meu totul este negru. Aud valuri care se sparg de stânci, lăsând în urmă o adiere sărată, cu gust de algă. O pasăre croncăne pierzându-se în sunetele unei harpe. Un corn strigă prelung începutul unei simfonii de tobe, cimpoaie și fluieri de tot felul. O flacără gălbuie coboară încet spre mine. După ea alta, și alta, tot mai multe, zeci. Cercuri de lumină coboară într-un vortex de căldură și muzică. Îmi este cald, obrajii îmi ard, mâinile mi se dezmortesc.

Întorc capul. Lângă mine, în picioare, mă privește un bărbat ținând în mână o torță aprinsă, lungă de doi metri. Este înalt și pare foarte puternic. Peste veșmântul de lână ce îi ajunge până la genunchi și din care i se vede descoperit brațul stâng, poartă o armură din piele tăbăcită de animal. De sub coiful cu coarne se lasă pe spate părul blond, prins într-o coadă împletită. Se apleacă spre mine, întinzându-mi brațul gros cât trunchiul unui copac. Are ochii mici albaștri, fața brăzdată de ridurile lăsate de iernile grele și pielea arsă de vântul mării. Mă prind de brațul lui și mă ridică fără greutate.

Mă privește în ochi și îmi spune cu vocea unui tunet:

*“Drømde mik en drøm i nat.”*²

² Am visat un vis

UNU

În micul apartament dintr-un cartier al Bucureștiului, soarele încă mai strălucește timid prin ferestrele sufrageriei. *Sfârșit de septembrie, sfârșit de săptămână, sfârșit de sezon de curse de triatlon. Mă pregătesc pentru un nou început*, îmi șoptesc în gând. Îmi iau laptopul de pe măsuta din mijlocul camerei și mă așez turcește pe canapea.

Camera este mică și înghesuită de două biciclete fixate pe trainer, fiecare cu pantofii prinși în pedale și câte un prosop atârând pe ghidon. În spatele lor, este un cub de bibliotecă în care cărțile au fost înlocuite de cutii goale de whisky, toate single malt, amintirea celor degustate de Cristi, când am fost împreună în vacanță, în Scoția.

La biroul așezat la fereastra prin care se vede blocul gri de peste drum, lucrează el. Poartă un tricou bleumarin ce are imprimat pe spate o imensă litera *M* desenată din

numele tuturor participanților la Ironman Frankfurt. Sunt și numele noastre acolo. Un zâmbet trist mi se așează pe față, amintindu-mi că înscrierea la primul triatlon pe distanță lungă a fost cadoul nostru la aniversarea celor zece ani de când suntem împreună. Nu putea fi ceva mai potrivit, exact pe 30 iunie. Imaginea lui Cristi alergând ultimii metri ai cursei îmi face inima să bată mai tare. Am fost foarte fericită pentru el că a reușit să termine cursa: 3,8 kilometri de înot într-un lac artificial limitrof marelui oraș, 180 kilometri de bicicletă, în două ture, prin satele și orașelele tipic germane și apoi maratonul, 42 kilometri de alergare pe malurile râului Main și prin centrul orașului, pe o căldură infernală. Eu am abandonat după patru pene, făcute în prima jumătate a traseului de bicicletă. Apoi, l-am asistat pe Cristi pe traseu și l-am așteptat să treacă linia de finiș, simțindu-mă vinovată că i-am umbrit reușita și că am stricat aniversarea noastră. *Ce aș fi putut face altfel sau mai mult?* E o întrebare care încă mă chinuie.

Ridic privirea și observ cum o șuviță de păr i s-a ridicat în vârful capului, înțepată de stratul gros de gel pe care și-l pune în fiecare dimineață. Zâmbesc în colțul gurii, puțin mirată totodată. Nici în somn nu i se ciufulește părul. A reușit în ani, cu mult înainte să ne cunoaștem, să își controleze poziția de somn astfel încât să nu își deranjeze freza.

Printre sunetele melodioase de *cumbia* care răzbat în surdina din boxele de lângă televizorul din fața canapelei, zgomotul tastelor apăsată nervos de degetele lui îmi ticăie

în urechi.

“Hai, lasă treaba și vino lângă mine, să-ți arăt ce variante de avion pentru Valencia am găsit,” sparg deodată monotonia serii.

“Imediat,” răspunde Cristi, fără să-și întoarcă privirea din calculator.

Mă trag într-o parte pe canapea ca să-i fac loc să se așeze și el, când va vrea să vină.

“Săptămâna trecută, cât am fost în vacanță cu Bogdan, am studiat ce opțiuni de locuit am avea în Valencia. M-am plimbat ore întregi cu Google Street View și cred că cel mai bine ni s-ar potrivi în zona de plajă. Cu excepția verii, partea asta de oraș este mai liniștită în restul anului. Plus că avem opțiuni de bazin, sală, ieșiri rapide din oraș pentru bicicletă.”

“Hmmm,” mormăie Cristi, evident neatent.

“Nu am apucat să-ți spun, dar mi-a prins tare bine timpul petrecut cu Bogdan,” continui ignorând neatenția lui Cristi. “Am simțit că ne-am reconectat, mamă-fiu. Nu am mai fost plecați împreună, doar eu și el, din iarna aceea la schi pe Semenic, imediat după ce te-am cunoscut și te-ai mutat la mine. Îți aduci aminte? Dar el era un copil atunci. Abia împlinise doisprezece ani. Acum a fost altfel.”

“Mda,” aud din scaunul întors cu spatele la mine.

“Hai, vino lângă mine. E vineri seară. Ce poate fi atât de urgent de nu așteaptă până luni?”

“Gata. Vin.” Închide ecranul calculatorului, se răsuțește în scaun și se întoarce în sfârșit. Se ridică alene, face o